

על

הַאֲתָגֵר לְרַגְלִים

התפתחות אמצעי-לחימה והשינויים שחלים עתה בתנאי-קרב בשל התמורות בצורות-המלחמה המקובלות — לא זו בלבד שיש לשתיים אלו השפעה ישירה על מצבן ותפקידיהן של יחידות מכל החילות — אלא שיש ביניהן אף השפעה הדדית זר-על-זו. על כן מעמידות הן כל יחידה חילוית בפני הצורך וההכרח לתת תשובה מעשית משלה למצב הדברים שנשתנה לגביה — ותשובה זו חייבת להיות כזאת שתיתן לה יתרון לעומת האויב. ומכאן — למציאות המעשית של הקרב. שני גורמי-יסוד משפיעים בה, כל אחד בפני עצמו: אך היות והאחד גם מושפע מהשני — הרי כתוצאה מכך קיימת עוד השפעה נוספת, „שלישית“, הנובעת ממשחק-הגומלין של שתי ההשפעות. שני גורמי-היסוד הנ"ל הנם מיכון הגייסות והגדלת עצמת-האש בשדה-הקרב. התשובה להשפעות חדשות או מוגברות אלו איננה יכולה לבוא רק בדרך של גיוון אמצעים נוספים או טיפוח אמצעים-נגדיים. היא חייבת לכלול בתוכה גם פיתוח דרכי-פעולה כאלה אשר יקנו את היתרון והעליונות במגע עם האויב.

הופעת השריון ועלית עצמת-ההשמדה של האש — אינן מפחיתות מתפקידי היחידות הרגליות בשדה-הקרב. אדרבא, הן מהוות מעין אתגר לרגלים. — אתגר באשר למנהיגות, לפיתוח נשק נגד רכב משוריין, ולטיפוח אורחי-לחימה: — כגון, בתחום ההתחפרות, הפריסה, פיזור-וריכוז וכו'. בשדה-הקרב — כמו במרחב-לחימה בכללותו — אין חיל אחד שהוא המכריע. כשם שבשדה-הקרב נתונה ההכרעה בידי צות-הקרב העל-חילי, כך במרחב-הלחימה הכולל ההכרעה היא בידי צות-ההכרעה העל-זרועי. כוח המבוסס על הטנק — לא יצלח ללא רגלים.

פתרון הניתן על-ידי תוספת מיכון עושה את הרגלי למשהו שהנו בין לוחם המוסע ובכלי-רכב לבין טנקאי — כשם שתוספת אמצעים וציוד עושה אותו למשהו שבין חייל לסבל. אולם בשני מקרים אלה גם-יחד מאבד הרגלי אחדים מיתרונותיו — כגון, ביצוע לחימתו בנשקו האישי או הציותי, והעובדה שגם בשלב המבחן הקשה ביותר נע הוא ברגליו. המאפיין אותו — זוהי העובדה שהוא נושא עצמו ונשקו; וכושר-העמידה שלו נמדד בכך כמה זמן יוכל להוסיף ולעמוד על רגליו ולהשתמש בנשקו-הוא למען השגת משימתו. חיסונו בפני התקפות אויר ושריון מתבטא בכושר-העמידה הממושך שלו. על-אף התקפות אלה. כושר-לחימתו נמדד ביכולתו להילחם בכל תנאי ראות, אקלים ושטח. אלה הם יתרונות בלעדיים של הרגלי — יתרונות המיעדים אותו להסתערות, לתפישה פיסיית של יעד ולהחזקה בו מול כל התקפה שתבוא. אבדן גורם זה שביחס-כוחות אלה, או תשובה שאינה קולעת לאתגר שלפניו, הם שיקטינו את מקומו ואת משקלו של הרגלי בשדה-הקרב. בדברים שנאמרו כאן כלולה ממילא גם התשובה לשאלה: — „מי היא מלכת-הקרב“ — או האם מוסיפים עדיין הרגלים להיות בגדר אותה „מלכת שדה-הקרב“. מהדברים

שנאמרו לעיל נובע, כי מה שעולה ומתיצב למול השאלה איננו תשובה כי אם קריאת אתגר — „מלכת שדה הקרב“ תהיה אותה יחידה חילית, או על-חילית, שתזכה בעליונות באש ובכושר-לחימה בשדה הקרב נגד האויב.

הנהגת הנשק האבטומטי האישי מחזירה לרובאי הבודד את המקום החשוב שהיה לו לפניו. רובה זה מאפשר לו להשיג, בירי מהיר ומכוון, עליונות בקרב האש — עליונות שבעבר אפשר היה להשיגה רק ע"י מטחים מבוקרים של קבוצת רובאים. הנה כיוון עלה כוחו של הרגלי פיי-כמה לעומת אותו הרובאי שהיה מצויד ברובה הנטען-ביד. אך אסור גם אסור כי סידורי הובלת הגייסות יבואו „במקום“ כושרו הפיסי של הרובאי להילחם כשהוא נע על רגליו ומפעיל נשקו. שכן סידורים אלה נועדו יותר להשתקף מהירה של גייסות למרחקים מסוימים — מאשר כדרך ללחימתם ומגעם באויב. זאת ועוד: התפתחות אפקט עצמת-האש (ולא חשוב כאן מהו המקור המנחית את האש) נועדה בראש-וראשונה להשגת אותו אפקט פסיכולוגי שיהפוך את היחידה הצבאית המאורגנת, הממושעת והמונהגת-ביזמה, להמוך-מזוין בלבד. וזהו אתגר נוסף לרגלים — כיצד יגיבו על הנחתות-אש חזקות? ומה תהא יכולתם לעמוד באלו — ולבצע משימתם למרות הכל?

הערכות אלו, אם כי עדיין אינן מסתמנות מתוכן „ממילא“ התשובות של הרגלים על קריאת האתגר המופנית אליהם — הרי עם-זאת ודאי שמשמשות הן יסוד לפתרונות שעל חילי-הרגלים לפתור. אכן, קווי-היסוד לתשובות על האתגרים אינם חדשים. אך התשובות חייבות להיות חדשות.

בשביל היכולת לתת תשובות כאלו הלכה-למעשה יהיה חיוני ביותר כושר פיסי — לא-ודקא זה המתבטא במגרש-האתלטיקה, אלא זה המתבטא בסבילות, בעקשנות ובהתמדה. ובצידו — רמה גבוהה של תפעול נשק, וכן ניצול פני-הקרקע לתנועה, תצפית וירי — כדי להפתיע את היריב בכל מצב שהוא; וכן — מנהיגות הנמצאת ומכוונת „קדימה“, לפניו, של המפקד-הזוטר. לשם כך יש לתת לכל אלה את משמעותם ההתקפית, במסגרות של תרגולת-קרב, העשויות לפתח העזה, מהירות, ועבודת-צוות, הן בתנועה והן ביצירתו בזמן-קצר, של אפקט-אש-משמיד על האויב.

ברם, כל אלה לא יושגו, כמובן, ולא יבוצעו ללא משמעת-ברזל, ומבלי יכולת-העמידה מול הפתעה ומכת-אש. יהיו הרכבי-הכוח אשר יהיו, יהיה הקרב אשר יהיה — אל לו לרגלי לשכוח לרגע, כי „כוחו של הרגלי בגדודו — וכוחו של הגדוד ברגלים מהם הוא מורכב“.

ובסיכום: — רגליים טובים — חיוניים הם בצבא-היום והמחר כפי שהיו בצבא-האתמול. אך עליהם להיות כשירים מבחינה פיסית, ולהכשיר עצמם כאמני ניצול-קרקע ועצמת-האש. ומעל לכל, עליהם להאמין ביעודם — כי כאן סוד הצלתם.

ח י ל